

Hồi 355**Bí mật hiệp nghị**

Lưu Dụ trở về Quy Thiện tự thì thấy Tống Bi Phong đang ngồi trong phòng gã, lặng lẽ chờ đợi.

Lúc này còn hai canh giờ nữa trời mới sáng, nhưng cả hai đều không hề muốn ngủ.

Lưu Dụ ngồi xuống bên cạnh họ Tống, nói: "Lúc ta đi khỏi đã hết sức cẩn thận, không gây ra bất cứ tiếng động nào, làm sao lão ca phát giác được vậy?"

Tống Bi Phong thở dài: "Ta làm hộ vệ cận thân cận An công gần hai mươi năm, có nhiều thói quen không đổi được, một trong số đó là tính cảnh giác. Lão đệ đi đâu vậy?"

Lưu Dụ thẳng thắn nói: "Ta đi gặp Tư Mã Nguyên Hiến đàm phán".

Tống Bi Phong thất thanh kêu lên: "Gì hả?"

Lưu Dụ mỉm cười: "Ta nhờ Vương Hoàng hẹn gặp mặt hấn, vì ta và hấn đã từng hợp tác đối phó với Hác Trường Hanh và Từ Đạo Phúc nên miễn cưỡng cũng xem là có chút giao tình, vậy nên ít nhiều cũng có cơ sở để nói chuyện".

Tống Bi Phong hai mày nhíu chặt, nói: "Tên tiểu tử này kiêu ngạo phóng túng, tâm địa hẹp hòi, hơn nữa chỉ biết nghe lời cha hấn hành sự, tìm hấn không phải lãng phí thời gian lắm ư?"

Lưu Dụ biết Tống Bi Phong có ấn tượng xấu với Tư Mã Nguyên Hiến, bèn mỉm cười nói: "Người ta rồi cũng thay đổi, Tư Mã Nguyên Hiến từng chịu nhục dưới tay chúng ta, kể đó lại đối chiến với Hoàn Huyền trên sông, sau nhiều phen rèn luyện hấn đã trưởng thành lên nhiều rồi. Tư Mã Nguyên Hiến giờ đây không còn là tên hoa hoa công tử thuở trước nữa mà là lãnh tụ hoàng thất biết thời biết thế. Ta phải thuyết phục hấn trước, rồi mới để hấn nói chuyện với Tư Mã Đạo Tử, phân tích lợi hại".

Tống Bi Phong lắc đầu nói: "Cho dù lão đệ nói gì cũng khó lòng đả động được tên tiểu nhân gian tà Tư Mã Đạo Tử đó, y sẽ không thay đổi thành kiến đâu".

Lưu Dụ nói: "Ta không có ý định thay đổi cách nhìn của Tư Mã Đạo Tử với mình, chỉ là cho y một cơ hội cân nhắc thiệt hơn mà thôi. Đối với Tư Mã Đạo Tử mà nói, quan trọng nhất

là làm sao duy trì được quốc vận Đại Tấn, những chuyện khác đều chỉ là thứ yếu, bao gồm cả Lưu Dụ ta nữa”.

Tổng Bi Phong cười khổ nói: “Nhưng lão đệ có nghĩ rằng nếu người đầu hàng Tư Mã Đạo Tử, rất nhiều người sẽ thất vọng hay không?”.

Lưu Dụ nói: “Đây chính là chỗ vi diệu nhất, một ngày Lưu Lao Chi vẫn còn, quan hệ của chúng ta sẽ không thể công khai, ta lại càng không làm chó săn cho Tư Mã Đạo Tử, Tư Mã Đạo Tử cũng không thay đổi ý định muốn giết ta. Chuyện ta muốn làm không hề khác gì Huyền soái cả, Huyền soái nghênh chiến Phù Kiên ở Phì Thủy không phải vì Tư Mã Diệu hay Tư Mã Đạo Tử, mà vì sự tồn vong của Hán tộc. Ta cũng vậy, không chỉ gì để giữ lấy cái mạng này, mà ta còn muốn tranh thủ cơ hội xuất chiến với Thiên Sư quân. Lưu Lao Chi tuyệt đối không cho ta chiếm tiện nghi, nhưng chỉ cần Tư Mã Đạo Tử không phải là lão hồ đồ, tất sẽ hiểu ra, trong khoảng thời gian này, ta là một quân cờ có lợi cho y”.

Tổng Bi Phong ngăn người hồi lâu, rồi gật đầu nói: “Ta bị thuyết phục rồi, tuy rằng vẫn cảm thấy hơi khó chấp nhận một chút. Tấn thất thủy chung vẫn là chính thống ở phương Nam, Tư Mã Đạo Tử không đồng ý, thì người càng không thể lãnh binh xuất chinh. Nói cho ta biết, nếu Tư Mã Đạo Tử không chấp nhận đề nghị này thì lão đệ sẽ tính sao?”.

Lưu Dụ nói: “Nếu Tư Mã Đạo Tử ngu muội đến thế thì sớm mai ta sẽ lập tức trở về Quảng Lăng, tìm cách sách động một trận binh biến đoạt quyền, dụng binh tự lập, phóng tay đánh dẹp một trận oanh oanh liệt liệt, thế nào cũng tốt hơn là ngồi đây chịu chết”.

Tổng Bi Phong ngạc nhiên thốt: “Có khả năng thành công không?”.

Lưu Dụ cười khổ đáp: “Đương nhiên là không dễ, hơn nữa còn phụ cả sự kỳ vọng của An công và Huyền soái dành cho ta nữa, nếu không phải vậy ta cần gì đi gặp Tư Mã Nguyên Hiến chứ?”.

Tổng Bi Phong gật đầu thông cảm: “Ta hiểu rồi”.

Lưu Dụ lại nói: “Nhân lúc trời còn chưa sáng, Tổng đại ca về phòng nghỉ đi”.

Tổng Bi Phong nói: “Còn ngủ được nữa sao? Người cũng nên nghỉ ngơi đi, sáng mai có trời mới biết được sẽ xảy ra chuyện gì nữa”.

Dứt lời hần liền đứng dậy bước ra cửa phòng.

Lưu Dụ nói với theo: “Đợi lát nữa Tổng đại ca nghe thấy tiếng động, cứ giả vờ ngủ là được rồi”.

Tổng Bi Phong ngạc nhiên quay đầu lại nhìn gã.

Lưu Dự bình tĩnh nói: “Nếu ta đoán không lầm, Tư Mã Đạo Tử sẽ đích thân đến đây gặp ta”.

oOo

Mộ Dung Bảo vạch cửa trướng bước ra ngoài, Mộ Dung Nông, Mộ Dung Long, Mộ Dung Tinh, Phù Mạc, Phong Ý, Sử Cửu Ni Quy nghe lệnh triệu tập đều đã đến nơi, đứng bên ngoài đợi lệnh.

Mộ Dung Bảo dẫn chúng tướng ra khoảng trống ngoài trướng, ngồi xuống đồng lửa đang cháy rùng rục, trầm giọng nói: “Vừa rồi mới nhận được tin ở phía Trường Thành, Bình Thành và Nhạn Môn đã trở về tay chúng ta, phụ vương đại phá Trường Tử, hơn nữa còn đích thân trăm sát Mộ Dung Vĩnh. Cái gì mà phụ vương bị trọng thương, toàn là nhất phái hồ ngôn cả”.

Chúng tướng liền hoan hô vang dậy.

Mộ Dung Nông vui vẻ nói: “Đây nhất định là tin tức do tên tiểu tặc Thác Bạt Khuê truyền ra để khiến chúng ta phải lui binh”.

Song mục Mộ Dung Bảo rực lửa cứu hận, gằn giọng nói: “Không giết tên tiểu tử này, ta thật không cam tâm”.

Quân sư Tuy Toại nói: “Cho dù không có tin đồn thì lui binh vẫn là thượng sách, tên Thác Bạt Khuê nhất gan đó căn bản không dám giao chiến với chúng ta, nếu cứ đợi mãi ở đó, việc bổ sung lương thảo và sĩ khí sẽ trở thành vấn đề nan giải”.

Mộ Dung Bảo cố nén hận ý trong lòng, thầm nhủ nếu làm theo sự phân phó của phụ vương, lấy Bình Thành, Nhạn Môn trước, rồi tạo thành tuyến vận chuyển lương thảo tới Thịnh Lạc, đánh một trận lâu dài với Thác Bạt Khuê thì không đến nỗi quân áp hậu bị đánh tan, mà bọn ta cũng không đến nỗi phải rơi vào cục diện khổ sở nhếch nhác thế này. Sau khi trở về, ta phải ăn nói với phụ vương thế nào? Liệu ta còn giữ được cái ghế thái tử không để gì mới giành được này hay không? Tả hữu trọng thần của phụ vương xưa nay đều không vừa ý với ta, lần này có phải cách nhìn đó đã được chứng thực? Không! Nhất định phải ta phải xoay chuyển lại tình thế này mới được.

Nghĩ đoạn Mộ Dung Bảo liền trầm giọng nói: “Ta hiểu tên tiểu tử Thác Bạt Khuê này, y tuyệt đối không bỏ qua cơ hội này đâu, ta dám khẳng định y đang đuổi sát phía sau chúng ta, vậy nên chỉ cần tương kế tựu kế, nhất định sẽ có thể giáng cho y một đòn phủ đầu nhớ đời.

Mộ Dung Nông chau mày lại nói: “Giờ chúng ta đã người mệt ngựa mỏi, quân tâm tan tác, người người đều chỉ muốn trở về, thật là không nên giao chiến với địch nhân”.

Chúng tướng đều lần lượt lên tiếng phụ họa.

Mấy ngày vừa rồi quả thật không dễ dàng chút nào, hai ngày đầu tiên còn phải hành quân cả đêm, lại gặp phải mấy trận mưa lớn, đường đi vất vả, thêm vào quân áp hậu đã biết mất vô tung vô ảnh, tạo nên một sự uy hiếp tâm lý nghiêm trọng, khiến toàn quân bọn họ mỗi bước đều phải cẩn trọng hết sức, ngủ cũng không yên. Đến giờ này, cả chư tướng cũng đều hy vọng sớm ngày vượt qua Trường Thành, trở về Trung Sơn.

Mộ Dung Bảo nói: “Nếu ta đoán không lầm, tên tiểu tử Thác Bạt Khuê này khẳng định sẽ tập kích chúng ta trước khi qua Trường Thành”.

Đại tướng Phù Mạc trầm giọng nói: “Trước tiên chúng ta phải làm rõ xem Thác Bạt Khuê đang ở đâu đã”.

Mộ Dung Bảo cười gằn: “Thác Bạt Khuê đã quen thói làm mã tặc, đây chính là tuyệt kỹ làm mã tặc của y, chúng ta căn bản không cần để ý y ở đâu, chỉ cần chọn lựa nơi nào để thủ khó công, bố trí cạm bẫy lấy mình ra làm mồi câu thì khẳng định y sẽ trúng kế”.

Mộ Dung Nông chau mày nói: “Tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách thắng, nhưng giờ chúng ta hoàn toàn không hiểu gì về quân địch, quyền chủ động lại nằm cả trong tay chúng, tình thế này tuyệt đối là bất lợi”.

Mộ Dung Bảo không vui chau mày nói: “Quân lực của chúng ta đông gấp ba lần Thác Bạt Khuê, cần gì phải sợ một tên tiểu tặc như y chứ? Huống hồ, ta đã sai người báo cho vương đệ, bảo gã thân chinh xuất lĩnh đại binh ra Trường Thành hội hợp với ta ở Tham Hợp pha. Đây chính là cơ hội ngàn năm có một để giết Thác Bạt Khuê đó”.

Mộ Dung Nông hỏi lại: “Tham Hợp pha?”.

Mộ Dung Bảo gật đầu nói: “Tham Hợp pha sẽ là nơi Thác Bạt Khuê phải rơi đầu, nơi này phía nam dựa vào Tham Hợp hồ, trường pha từ tây hồ kéo tới Ái Hợp hồ phía đông, dễ thủ khó công”.

Lúc này, chúng tướng đều biết Mộ Dung Bảo tâm ý đã quyết, lại biết Mộ Dung Tường sẽ dẫn binh hội hợp, giải quyết được vấn đề lương thảo nên cũng thấy không phải là không thể quyết một trận, nên đành đồng ý.

Song mục Mộ Dung Bảo sáng ngời, thần sắc hưng phấn phi thường: “Ba ngày sau chúng ta sẽ đến Tham Hợp pha đợi tên tiểu tặc đó tự chui đầu vào lưới”.

Mộ Dung Nông lắc đầu nói: "Trước tiên chúng ta phải làm rõ hai chuyện đã, thứ nhất là Thác Bạt Khuê dựa vào cái gì để tận diệt quân áp hậu của chúng ta? Đến giờ vẫn chưa có người ngoài trở lại đại đội, cho chúng ta biết chuyện gì đã xảy ra".

Sử Cửu Ni Quy rất được Mộ Dung Bảo sủng tín, lại là người có võ công cao nhất trong các tướng, vì vậy thân phận địa vị tuy không bằng các tướng ngồi đây, song vẫn có thể thoải mái lên tiếng. Chỉ nghe gã nói: "Có thể thấy Thác Bạt Khuê còn có một đội quân khác mai phục ở nơi nào đó bên bờ bắc, sau khi nhận được chỉ lệnh của y, đội quân này sẽ phối hợp với chủ lực mới qua sông của quân địch, hợp kích quân ta từ hai mặt, khiến toàn bộ quân áp hậu đều bị tận diệt, bức chúng ta phải ngày đêm chạy về phía đông".

Gã phán đoán đại để cũng chính xác, chỉ là không thể ngờ đạo quân bờ nam của Thác Bạt Khuê chỉ là nghi binh hư trương thanh thế chứ không phải chủ lực. Đêm đó Thác Bạt Khuê dùng kế cố ý khiến Mộ Dung Bảo nhìn mình ô ạt qua sông, chính là để khiến hắn có ảo tưởng này.

Một điểm khác gã cũng đoán sai, chính là các chiến sĩ Thác Bạt tộc không mai phục ở nơi nào đó bên bờ Bắc, mà là dùng khói lửa truyền tin, vượt ngàn dặm vội vã trở về.

Mộ Dung Tĩnh ngượng ngập cúi đầu: "Là tiểu tướng làm việc bất lực".

Mộ Dung Bảo cuối cùng cũng tìm được người thể tội, hừ lạnh nói: "Kể từ bây giờ, chuyện điều tra tình báo giao cho Phong tướng quân phụ trách, quan trọng nhất là phải nắm rõ được mọi biến động trong khoảng hai mươi dặm xung quanh Tham Hợp pha, không được dẫm chân vào vết xe đổ lần nữa".

Phong Ý lập tức đứng lên nhận lệnh.

Mộ Dung Bảo quay sang nhìn Mộ Dung Nông hỏi: "Còn chuyện thứ hai là gì?".

Mộ Dung Nông nói luôn: "Thác Bạt Khuê và tộc nhân của y đang ở đâu?".

Chúng nhân đều im lặng không nói, rõ ràng là không ai trả lời được câu hỏi của gã.

Sử Cửu Ni Quy lại mở miệng: "Nếu Thác Bạt Khuê muốn chặn đường tập kích thì chẳng những không thể ở lại quá xa, mà còn phải vòng lên đón đầu trước khi đến Trường Thành. Như vậy, việc chúng ta xây lũy củng cố ở Tham Hợp pha, hẳn sẽ nằm ngoài ý liệu của y, khiến y tiến thoái lưỡng nan. Lúc ấy, chúng ta đã hội hợp với quân trong Trường Thành ra tiếp ứng, nếu Thác Bạt Khuê còn không thức thời lập tức lui binh thì chỉ còn nước tự tìm đường chết".

Chúng tướng nghe vậy đều phần chấn tinh thần.

Mộ Dung Bảo cuối cùng cũng thuyết phục được thủ hạ khăng định được chiến thuật tương kế tựu kế mà mình vắt vắt óc nghĩ ra, cả mừng nói: “Ni Quy nói rất có lý, bất luận tiểu tặc Thác Bạt Khuê đó tinh thông chiến thuật du kích của mã tặc thế nào, thì cũng phải hiện hình, lúc ấy sẽ là ngày tận số của y”.

oOo

Tiếng đàn giáp vang lên ngoài sân.

Lưu Dụ đang tịnh tâm chờ đợi, trong lòng không ngạc nhiên không mừng rỡ, Hậu bối đao gác trên đùi, đẩy cửa lách ra, vừa hay liếc thấy bóng hình quen thuộc của Trần công công đang lướt vào trong đám cây um tùm.

Đây có thể là một cuộc mật hội “hữu hảo” cũng rất có thể là một cạm bẫy tiền gã hồn quy tây thiên.

Lưu Dụ hướng về phía phòng của Tống Bi Phong ra hiệu “không được theo ta” rồi đuổi theo vào trong viên lâm.

Trần công công ở phía trước thoát ẩn thoát hiện, vượt qua nguyệt động môn, không gian phía trước liền mở rộng, thì ra là đã đuổi đến hậu viên của Quy Thiện tự.

Hậu viên của Quy Thiện tự rất nổi danh ở Kiến Khang, có tên là Quy Thiện viên. Trong vườn có một hồ sen lớn hình dạng kỳ lạ, chính hồ sen này đã gắn kết mọi cảnh đẹp với nhau, nước hồ tràn lên ngập mấy tòa giả sơn, tạo thành cảnh sơn hồi thủy chuyển, bất tận nguyên lưu, lại có một cây cầu nhỏ bắc ngang mặt nước, nối với tòa tiểu đình hình vuông giữa hồ, dưới ánh trăng lạnh lạnh, cây hòe cổ thụ thả bóng xuống mặt nước, tạo nên một cảnh đẹp tựa hồ như cách thế.

Tư Mã Đạo Tử vận thường phục, an nhiên tự tại ngồi trong tiểu đình, Trần công công chấp tay đứng sau lưng y.

Lưu Dụ thầm nhủ, nếu một lời không hợp, Trần công công cộng với Tư Mã Đạo Tử cùng xuất thủ, khăng định ta không còn mạng mà rời khỏi ao sen này.

Đây là một cơ hội tốt cho Tư Mã Đạo Tử “thu thập” gã, lại chính là do Lưu Dụ cam tâm tình nguyện hai tay dâng lên nữa.

Lúc này gã đã không còn khả năng để hồi hận nữa, đành hít mạnh một hơi chân khí, bước lên cầu, sải chân tiến về phương đình giữa hồ.

Tư Mã Đạo Tử mỉm cười nói: “Lưu tướng quân, mời ngồi!”.

Lưu Dụ bước tới bên kia bàn, chấp tay nói: “Bỉ chúc đứng đây là được rồi”.

Tư Mã Đạo Tử chậm rãi nhắc lại: “Ngồi!”.

Lưu Dụ hiểu tâm thái của Tư Mã Đạo Tử, y không coi gã là hạ thuộc, mà chỉ là một đối thủ có tư cách đàm phán với mình, quan hệ đó là quan hệ của người trong giang hồ, không hề có gì gọi là trung thành, có chăng chỉ là quan hệ lợi hại mà thôi.

Lưu Dụ nghĩ thông điểm này, liền ung dung ngồi xuống.

Nghĩ lại phải trải qua bao nhiêu mưa gió, trải qua bao nhiêu khảo nghiệm mới có thể ngồi ngang hàng nói chuyện với nhân vật có thực quyền nhất Đại Tần hoàng triều, trong lòng gã không khỏi dạt dào cảm khái.

Nhãn thần sắc bén của Tư Mã Đạo Tử nhìn gã chăm chăm như dò xét, rồi đột nhiên nói: “Lưu Dụ ngươi có thể thề độc sau này không đối địch với Tư Mã Đạo Tử ta không?”.

Lưu Dụ thâm nhủ đến rồi đây, giờ chỉ cần ta hơi chút do dự, hai bọn y ắt sẽ lập tức xuất thủ, toàn lực giết ta ngay trong tiểu đình này.

Gã lại đang ngồi thế nên động tác quyết không thể nhanh hơn Trần công công đang đứng sau lưng Tư Mã Đạo Tử được, mà nơi này lại là “tuyệt địa” thế nên tuyệt kỹ đào sinh của gã coi như không có tác dụng.

Trước khi phó hội, gã đã nghĩ đến mọi khả năng, bao gồm đối phương bức gã phải lập thệ tận trung. Nó thực lòng, câu này của Tư Mã Đạo Tử đã để cho gã rất nhiều dư địa rồi.

Lưu Dụ liền đưa tay lập thệ: “Lưu Dụ ta tại đây lập thệ, vĩnh viễn không đối địch với Lang Nha vương, nếu phản lời thề, Lưu Dụ chẳng những gia tán nhân vong, mà còn thân phơi hoang địa, tuyệt tử tuyệt tôn”.

Biểu tình nặng nề trên gương mặt Tư Mã Đạo Tử từ từ giãn xuống, gật đầu nói: “Lưu Dụ ngươi quả cũng có thành ý, không uống ta phải cất công đi một phen”.

Trần công công mỉm cười nói: “Lưu tướng quân thật có bản lĩnh, giờ ta vẫn không tài nào hiểu nổi ngày đó ngươi thoát thân thế nào nữa?”.

Lưu Dụ cười khố kỉnh cách thoát thân của mình cho lão nghe, không giấu giếm nửa lời, coi như biểu thị thêm chút thành ý, sau khi nghe gã giải thích xong, không khí giữa ba người đã hòa hoãn hơn rất nhiều.

Tư Mã Đạo Tử nói: “Ngươi nghĩ thế nào về Lưu Lao Chi?”.

Lưu Dụ trầm giọng nói: “Lưu Lao Chi chỉ là một tên tiểu nhân phản phúc, hôm nay hắn có thể dựa vào Vương gia, ngày mai cũng có thể dựa vào Hoàn Huyền, đối với hắn mà nói, quan trọng nhất chính là bảo tồn thực lực để trở thành kẻ chiến thắng cuối cùng”.

Tư Mã Đạo Tử bình tĩnh lắng nghe, rồi đột nhiên chuyển qua chủ đề khác: “Tại sao hắn muốn giết ngươi?”.

Lưu Dụ thâm nhủ, Tư Mã Đạo Tử đích thực không hề đơn giản, hai câu hỏi trước sau cơ hồ như không hề quan hệ, nhưng lại khiến ta không thể nói ra những đáp án tương tự như nhau.

Nghĩ đoạn liền mỉm cười nói: “Vi y muốn làm hoàng đế, nghị tiểu tướng có thể trở thành người thay triều đổi đại trong lòng đám ngu dân, lại càng sợ lực lượng Hoang nhân đứng sau lưng Lưu Dụ này sẽ khiến cho Bắc Phủ binh trở thành chướng ngại lớn nhất trong con đường đăng lên đế vị của hắn”.

Tư Mã Đạo Tử mỉm cười nói: “Ngươi rất thẳng thắn, sự thực thì bất cứ câu nào ngươi vừa nói cũng đủ để ta ghép ngươi vào tội phản loạn, nhưng ta lại thích người thẳng thắn như vậy. Ngươi nói đi, câu truyền ngôn đại nghịch bất đạo ‘nhất tiền trầm Ẩn Long, chính thị hỏa thạch thiên giáng thời’ này có từng khiến ngươi sinh lòng vọng tưởng không?”.

Lưu Dụ thực lòng cười khổ nói: “Tiểu tướng không những không vọng tưởng, mà còn nếm đủ cay đắng vì nó nữa. Lưu Dụ dám đảm bảo với vương gia, nếu ta có một chút suy nghĩ đó, thì sẽ chết không chốn chôn thây. Lưu Dụ có thể lập tức thề với trời cao ở đây”.

Đây là lần thứ hai Lưu Dụ lập thề với Tư Mã Đạo Tử, lời thề trước là bị bức ép, còn lời thề này là tự phát, vì gã biết rõ căn bản chẳng có chuyện hỏa thạch thiên giáng gì cả.

Trong tình thế hiện nay, gã cần phải tranh thủ được sự tín nhiệm của Tư Mã Đạo Tử, lão già này có phải tên đại gian thần họa quốc hại dân hay không không phải là chuyện trước mắt có thể suy nghĩ, quan trọng nhất là phải tranh thủ được cơ hội xuất chinh đại chiến với Tôn Ân, mà Tư Mã Đạo Tử thì chính là cơ hội cuối cùng của gã.

Tư Mã Đạo Tử nhìn Lưu Dụ chăm chăm không chớp mắt, rồi vui vẻ gật đầu nói: “Hảo! Nói hay lắm! Giờ ta đã tin ngươi có thành ý thật rồi!”.

Lưu Dụ thâm vuốt mồ hôi lạnh, biết rằng đến giờ mình mới thực sự qua ải. Tìm Tư Mã Đạo Tử là chiều mạo hiểm trong lúc rơi vào tuyệt cảnh, chỉ một chút không cẩn thận, sẽ lập tức phải trả giá bằng tính mạng của gã.

Trần công công thần nhiên nói: “Lưu Dụ, tác dụng của ngươi thật sự lớn như vậy sao?”.

Lưu Dụ ung dung đáp: “Lưu Lao Chi có sao phải tìm trăm phương ngàn kế dồn tại hạ vào chỗ chết chứ? Khi Tôn Ân dẫn binh đến đây, tại hạ nguyện vì triều đình mà tận trung quyết tử, tính mạng này có mất đi cũng chẳng từ nan”.

Tư Mã Đạo Tử gật đầu nói với Trần công công: “Nếu tiểu Dụ không phải người quan trọng, hôm nay ta cũng đâu đến đây nói chuyện với y? Tài hoa và danh tiếng của Tiểu Dụ đều không thể nghi ngờ, có câu ba quân dễ kiếm, một tướng khó cầu, giờ đang là lúc triều đình cần dùng người, mà y lại chính là mảnh tướng mà ta đang nằm mơ cũng muốn có”.

Lưu Dụ thâm thở phào nhẹ nhõm, từ sự thay đổi cách xưng hô mình của Tư Mã Đạo Tử, gã cũng biết tên lão gian tặc này đã chấp nhận đề nghị của mình. Đương nhiên, quan hệ tốt đẹp của gã và y chỉ có thời hạn nhất định, nhưng đúng như lời gã đã nói với Tư Mã Nguyên Hiến, giữa gã và Lưu Lao Chi, tự nhiên là Lưu Dụ gã dễ khống chế và sắp đặt hơn. Trong tình hình hiện nay, dù gã có thể thay được vị trí của Lưu Lao Chi thì cũng không thể nào so với Tạ Huyền năm xưa được, vì thế Tư Mã Đạo Tử căn bản không sợ gã có thể làm được gì bất lợi cho y.

Tư Mã Đạo Tử trầm giọng nói: “Ngày mai ngươi đến Thạch Đầu y hành chào hỏi Lưu Lao Chi, hấn an bài ngươi làm gì thì ngươi cứ làm thế đó, không được tranh chấp với hấn, hiểu chưa?”.

Lưu Dụ gật đầu đáp ứng, biết cuối cùng cũng đã xoay chuyển được tình thế, tìm được không gian sinh tồn ở Kiến Khang này.

Đây chính là cái gọi là chính trị.

- o O o -